

Arrest

nr. 252 098 van 1 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DOUTREPONT en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en in 1999 in San Salvador geboren te zijn. U woonde heel uw leven in de kolonie Rosal in Quezaltepeque (La Libertad) met uw moeder. Uw oom begon in 2018 met een autohandel, daar werkte u een jaar.

In januari 2019 werd de zaak van uw oom telefonisch afgeperst door bendeleden. Er werd 500 dollar gevraagd, jullie betaalden. In maart 2019 kregen jullie opnieuw afpersingsberichten maar betaalden

jullie niet. Uw oom verhuisde door die problemen eerst van Quezaltepeque naar Santa Tecla. In mei 2019 trok hij met zijn gezin naar het Verenigd Koninkrijk.

U ging heel uw leven op zaterdag naar de kerk, samen met uw moeder. Uw kerk lag in Santa Emilia, in gebied van de bende 18. Op 4 mei 2019 ging u alleen naar de kerk. Een jongen met een pitbull benaderde u en hield u tegen. Hij vroeg waar uw oom was, u antwoordde dat u dat niet wist. Hij zei dat hij u niet meer wilde zien in die kolonie, dat u anders problemen zou krijgen. De jongen behoorde tot de bende 18.

Op 12 mei 2018 kwam u van de supermarkt en stond u te wachten op een mototaxi. Twee mannen in zwarte sweater benaderden u. Ze behoorden tot de bende 18. De ene zei dat u moest zwijgen, de andere richtte een vuurwapen op uw buik en vroeg waar uw oom was. U antwoordde dat u dat niet wist. Ze zeiden dat ze u zouden meenemen naar een plaats waar ze u zouden slaan tot u dood was. Ze namen u vast en jullie staken de straat over. Toen jullie op een plaats terechtkwamen waar veel mensen waren lieten ze u met een waarschuwing gaan. Daarop trok u naar het huis van de ouders van uw vriendin, waar u alles hebt verteld.

U vertelde alles aan uw familie in Canada waarop uw tante uit Canada uw vliegticket kocht. Op 28 mei 2019 kwam u in België aan. Op 4 juni 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u verschillende documenten neer: uw paspoort, een kopie van uw studentenkaart, een foto van uw identiteitskaart, de aangifte die uw oom deed bij de politie, kopieën van afpersingsberichten en geldtransfers, krantenartikelen over de situatie in uw regio, een uittreksel uit het handelsregister en een verkoopvergunning, inschrijving en attest van het bedrijf van uw oom, foto's van verblijfsdocumenten van uw familie in het Verenigd Koninkrijk en kopieën van nieuwsfeiten vanop Facebook.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van**

geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart problemen te hebben met de bende 18 die afpersingsgeld van u en uw oom eiste (CGVS, p. 12-13).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verschillende van uw verklaringen over de zaak van uw oom weinig overtuigend zijn. Het is opmerkelijk dat u van een familiezaak waar u zelf werkte niet weet wanneer die is opgestart. U verklaart dat de zaak in 2018 opgestart is, gevraagd wanneer precies verklaart u dat niet meer te weten (CGVS, p. 8-9 en p. 21). De door u neergelegde verkoopsvergunning voor de zaak verliep echter reeds in februari 2018 (CGVS, p. 11). Gevraagd dit toe te lichten verklaart u eerst dat dit de eerste verkoopsvergunning was en dat jullie daarna andere gekregen hebben (CGVS, p. 11), later verklaart u dat uw oom instond voor de administratieve taken en daar beter van op de hoogte was (CGVS, p. 21). Gezien u tijdens het overlopen van de documenten goed op de hoogte leek is die verklaring vaag en niet overtuigend. Dat u deze zaak, die de oorzaak van uw vlucht uit uw land is, slechts het jaar voor uw vertrek zou hebben opgestart maar dat u op geen enkele wijze kan aangeven wanneer ongeveer in 2018 dit zou zijn opgestart is opmerkelijk.

U verklaart dat u in een wijk woonde die door de MS13 gecontroleerd werd (CGVS, p. 6) en dat de zaak zich grotendeels bevond in het territorium van de bende 18 (CGVS p. 8 en p. 22). U verklaart dat deze bende jullie niet kende, dat ze jullie in de gaten hielden en daarom geld zijn beginnen vragen (CGVS p. 8). Eerder verklaarde u dat u niet rustig in een gebied van de bende 18 zou kunnen verblijven (CGVS, p. 7-8), hoewel jullie toch in hun gebied een zaak openden. U verklaart eveneens dat de bendeleden zagen hoe de zaak groeide (CGVS, p. 14 en 23) en dat zij u zagen als u zich verplaatste van en naar het werk (CGVS, p. 16). Uit die verklaringen blijkt dat u weet had van een aanzienlijke aanwezigheid van de bende 18 rond jullie handelspand. Het is dan zeer opmerkelijk dat jullie niet verwacht hadden dat jullie zaak afgeperst kon worden (CGVS, p. 14 en 18). Gevraagd waarom niet zegt u dat het de eerste keer was dat jullie een zaak hadden (CGVS, p. 18). U verklaart verder dat jullie binnen de familie de mogelijkheid tot afpersing niet besproken hebben en geen weet hadden van handelszaken die afgeperst werden (CGVS, p. 14). Die verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat afpersing van handelszaken en burgers in het algemeen in El Salvador wijdverspreid is.. Uit een rapport van september 2018 blijkt dat 93 procent van de handelszaken afpersingsgeld moeten betalen. Dat deze mogelijkheid niet besproken zou zijn geweest bij het oprichten van jullie zaak is niet geloofwaardig.

Voorts is het opmerkelijk dat jullie pas in januari 2019 voor het eerst benaderd werden door deze bende. U verklaart dat u niet rustig in een gebied van de bende 18 zou kunnen verblijven (CGVS, p. 7-8). Nochtans lag jullie zaak in hun gebied (CGVS, p. 8 en 22) en blijkt uit uw verklaringen dat de bende zeer aanwezig is in die buurt. Ze zien u komen en gaan (CGVS, p. 16), ze zien hoe de zaak draait (CGVS, p. 14 en 23). U slaagt er niet in een overtuigende verklaring te geven voor het feit dat de zaak pas in januari 2019 problemen begonnen te kennen met de bende. U stelt dat er het eerste jaar geen geld werd gevraagd omdat jullie pas gestart waren (CGVS, p. 14) en dat de bendeleden in het begin zagen dat het om een kleine zaak ging en er niet veel geld te vragen was (CGVS, p. 23). Die verklaringen kunnen niet overtuigen. Gevraagd of er niet van in het begin iets moest geregeld worden met de aanwezige bende antwoordt u vaag dat alles rustig verliep in het begin, dat jullie jammer genoeg werden afgeperst en dat het een risico was dat jullie genomen hebben (CGVS, p. 22).

U verklaart dat de problemen van uw oom begonnen zijn in januari 2019 met een eerste afpersing, jullie betaalden.

De tweede afpersing vond plaats in maart 2019, jullie betaalden niet en uw oom verhuisde (CGVS, p. 14-15).

Sinds dat moment is de bende op zoek naar uw oom. Het is vreemd dat de bende tot mei 2019 gewacht heeft om actie te ondernemen wanneer ze u benaderden wanneer u naar de kerk ging. U werkte in de zaak van uw oom (CGVS, p. 6 en 9), waar zij u zagen (CGVS, p. 16). U bleef tot in mei naar de kerk gaan in gebied van de bende 18 (CGVS, p. 17 en 20). Bovendien zijn jullie zelfs nog terug geweest in

de zaak om die af te sluiten (CGVS, p. 18 en 22). Gevraagd waarom u niet eerder benaderd werd zijn uw verklaringen niet overtuigend en ontwijkend. U stelt eerst: "Wel omdat wij niet meer antwoordden bleef ik nog naar de kerk gaan zoals normaal, op zaterdag hebben ze mijn gezien. Misschien zag iemand mij en belden ze die jongen die mij vroeg waar mijn oom was (CGVS, p. 17)." Later stelt u: "Omdat ik met de bus ging, als ik de bus nam moest ik nog wandelen. Ik moest nog twee straten wandelen naar de kerk, de mototaxi kon die zone niet betreden, daarom was ik toen aan het wandelen toen ze het mij vroegen (CGVS, p. 20)." Een derde keer zegt u: "Omdat ik altijd met mijn moeder ging en we gingen met de mototaxi, die zette ons af aan de ingang van de kerk, dus we moesten niet wandelen (CGVS, p. 20)". Die antwoorden zijn ontwijkend en geven geenszins een verklaring voor het feit dat de bende pas in mei voor het eerst iemand benaderde.

Hoewel u verklaart dat het ook voor uw problemen niet mogelijk was rustig te verblijven in een gebied van de bende 18 (CGVS, p. 7-8) ging u heel uw leven naar een kerk in hun gebied. Daarover zegt u: "Wel, als ik daar samen was met mijn moeder, keken ze ons na, maar niet meer dan dat (CGVS, p.10)." Het is opmerkelijk dat u, toen de problemen met de bende 18 al begonnen waren, nog maanden in hun gebied naar de kerk bleef gaan. Gevraagd dat toe te lichten zegt u dat u niet naar de kerk ging omdat die in het gebied van de 18 lag, maar om naar de kerk te gaan. U voegt toe dat u niet aan de gevaren en risico's dacht (CGVS, p. 20). Dat gedrag wijst niet op een vrees en is niet verenigbaar met de door u aangehaalde problemen.

U verklaart twee incidenten gehad te hebben met de bendeleden (CGVS, p. 12). U slaagt er niet in die aannemelijk te maken. Zo is het opmerkelijk dat bendeleden die naar uw oom op zoek zijn tijdens de beide incidenten zeiden dat ze u niet opnieuw wilden zien (CGVS, p. 12 en 19) terwijl ze eigenlijk informatie nodig hebben die u bezit en geld van uw familie willen. Daarover zegt u, wat het tweede incident betreft: "Wel, het probleem is dat zij mij op dat moment wilden vermoorden om er zo voor te zorgen dat mijn oom meer geld zou betalen en meer schrik zou hebben. Gelukkig heeft god mij geholpen door die mensen te sturen. Hun bedoeling was meer schrik te veroorzaken bij mijn oom door mij te vermoorden (CGVS, p. 23)." Uw verklaringen over dat tweede incident kunnen die veronderstelling niet aannemelijk maken.

Op het moment van de incidenten hebben jullie de bendeleden al maanden geen afpersingsgeld meer betaald. De eerste keer vragen ze u enkel waar uw oom is en zeggen ze u daar niet meer terug te komen (CGVS, p. 12). De tweede keer laten ze u uiteindelijk gaan en zeggen ze u opnieuw dat ze u daar niet meer willen zien (CGVS, p. 19). In de berichten die naar uw oom gestuurd werden, bedreigen ze hem en zijn familie met de dood (CGVS, p. 15), u bent tijdens het tweede incident persoonlijk met de dood bedreigd (CGVS, p. 23). De bende wordt al maanden niet betaald, dat zij u dan tot twee maal toe vinden maar eigenlijk niets ondernemen is niet geloofwaardig en strookt niet met uw verklaringen en met informatie over de werking van de bendes waarover het Commissariaat beschikt.

Verder is het opmerkelijk dat jullie zelf nog persoonlijk zijn teruggekeerd naar de zaak. Jullie betaalden de bende al een tijdje niet meer en negeerden hun telefoontjes (CGVS, p. 14). Het is te verwachten dat zij dit niet zonder gevolgen zullen laten. U verklaart dat jullie nog enkele auto's gingen halen en het pand gingen afsluiten (CGVS, p. 18). Dat gedrag getuigt niet van een vrees voor de bende 18 die dat gebied controleerde en naar jullie op zoek was. U verklaarde namelijk dat uw oom verhuisd was uit schrik dat ze hem zouden vinden (CGVS, p. 17). Gevraagd dit te verklaren zegt u dat jullie heel vroeg zijn geweest en enkel snel de auto's en het gereedschap hebben weggenomen en dat jullie snel hebben gekeken of er iemand was (CGVS, p. 22). Die verklaringen zijn niet overtuigend.

Ook over het afsluiten van het pand zijn uw verklaringen niet consistent. Zo verklaart u dat jullie het pand hebben afgesloten (CGVS, p. 18), later verklaart u dat de eigenaar van het pand dat deed (CGVS, p. 18).

Gevraagd of uw moeder en zus, die nog steeds wonen waar u woonde, niet meer benaderd zijn verklaarde u dat dat niet gebeurd is omdat ze hen niet kennen (CGVS, p. 13). Dat is opmerkelijk gezien uw moeder altijd meeging naar de kerk (CGVS, p. 10) in gebied van de bende 18 en u net in dat gebied voor het eerst benaderd werd (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom enkel u bent benaderd zegt u dat ze alleen u hebben gezien op straat (CGVS, p. 21).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de

doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst, die staan hier niet ter discussie. U legt screenshots voor van de dreigberichten die uw oom ontvangen heeft en de klacht die hij daarvoor indiende. De authenticiteit daarvan kan niet bewezen worden. Bovendien dienen documenten een geloofwaardig relaas te ondersteunen en kunnen zij geen ongeloofwaardig relaas herstellen. U legt daarnaast enkele documenten voor van de zaak van uw oom, een verkoopvergunning, een attest, een inschrijving en een uittreksel uit het handelsregister. Die documenten dienen ter staving van het bestaan van de zaak. Dat staat niet onmiddellijk ter discussie. Uw studentenkaart, de voorgelegde nieuwsartikelen en de verblijfspapieren van uw familie in het Verenigd Koninkrijk zijn niet relevant.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 26/02/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 04/03/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

“- artikel 2 en 3 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM);
- artikel 1, A, (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953;
- artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967;
- artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna Kwalificatierichtlijn);
- artikels 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5, en 48/7 van de Vreemdelingenwet;
- artikelen 57/6/2, juncto 62, van de Vreemdelingenwet;
- artikel 17, § 2, van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (B.S., 27 januari 2004 - hierna KB CGVS);
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- de motiveringsplicht, de algemene zorgvuldigheidsplicht, de onafhankelijkheidsplicht, de onpartijdigheidsplicht en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielaanvragen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

*“Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.***

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als

afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart problemen te hebben met de bende 18 die afpersingsgeld van u en uw oom eiste (CGVS, p. 12-13).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verschillende van uw verklaringen over de zaak van uw oom weinig overtuigend zijn. Het is opmerkelijk dat u van een familiezaak waar u zelf werkte niet weet wanneer die is opgestart. U verklaart dat de zaak in 2018 opgestart is, gevraagd wanneer precies verklaart u dat niet meer te weten (CGVS, p. 8-9 en p. 21). De door u neergelegde verkoopsvergunning voor de zaak verliep echter reeds in februari 2018 (CGVS, p. 11). Gevraagd dit toe te lichten verklaart u eerst dat dit de eerste verkoopsvergunning was en dat jullie daarna andere gekregen hebben (CGVS, p. 11), later verklaart u dat uw oom instond voor de administratieve taken en daar beter van op de hoogte was (CGVS, p. 21). Gezien u tijdens het overlopen van de documenten goed op de hoogte leek is die verklaring vaag en niet overtuigend. Dat u deze zaak, die de oorzaak van uw vlucht uit uw land is, slechts het jaar voor uw vertrek zou hebben opgestart maar dat u op geen enkele wijze kan aangeven wanneer ongeveer in 2018 dit zou zijn opgestart is opmerkelijk.

U verklaart dat u in een wijk woonde die door de MS13 gecontroleerd werd (CGVS, p. 6) en dat de zaak zich grotendeels bevond in het territorium van de bende 18 (CGVS p. 8 en p. 22). U verklaart dat deze bende jullie niet kende, dat ze jullie in de gaten hielden en daarom geld zijn beginnen vragen (CGVS p. 8). Eerder verklaarde u dat u niet rustig in een gebied van de bende 18 zou kunnen verblijven (CGVS, p. 7-8), hoewel jullie toch in hun gebied een zaak openden. U verklaart eveneens dat de bendeleden zagen hoe de zaak groeide (CGVS, p. 14 en 23) en dat zij u zagen als u zich verplaatste van en naar het werk (CGVS, p. 16). Uit die verklaringen blijkt dat u weet had van een aanzienlijke aanwezigheid van de bende 18 rond jullie handelspand. Het is dan zeer opmerkelijk dat jullie niet verwacht hadden dat jullie zaak afgeperst kon worden (CGVS, p. 14 en 18). Gevraagd waarom niet zegt u dat het de eerste keer was dat jullie een zaak hadden (CGVS, p. 18). U verklaart verder dat jullie binnen de familie de mogelijkheid tot afpersing niet besproken hebben en geen weet hadden van handelszaken die afgeperst werden (CGVS, p. 14). Die verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat afpersing van handelszaken en burgers in het algemeen in El Salvador wijdverspreid is.. Uit een rapport van september 2018 blijkt dat 93 procent van de handelszaken afpersingsgeld moeten betalen. Dat deze mogelijkheid niet besproken zou zijn geweest bij het oprichten van jullie zaak is niet geloofwaardig.

Voorts is het opmerkelijk dat jullie pas in januari 2019 voor het eerst benaderd werden door deze bende. U verklaart dat u niet rustig in een gebied van de bende 18 zou kunnen verblijven (CGVS, p. 7-8). Nochtans lag jullie zaak in hun gebied (CGVS, p. 8 en 22) en blijkt uit uw verklaringen dat de bende zeer aanwezig is in die buurt. Ze zien u komen en gaan (CGVS, p. 16), ze zien hoe de zaak draait (CGVS, p. 14 en 23). U slaagt er niet in een overtuigende verklaring te geven voor het feit dat de zaak pas in januari 2019 problemen begonnen te kennen met de bende. U stelt dat er het eerste jaar geen geld werd gevraagd omdat jullie pas gestart waren (CGVS, p. 14) en dat de bendeleden in het begin zagen dat het om een kleine zaak ging en er niet veel geld te vragen was (CGVS, p. 23). Die verklaringen kunnen niet overtuigen. Gevraagd of er niet van in het begin iets moest geregeld worden met de aanwezige bende antwoordt u vaag dat alles rustig verliep in het begin, dat jullie jammer genoeg werden afgeperst en dat het een risico was dat jullie genomen hebben (CGVS, p. 22).

U verklaart dat de problemen van uw oom begonnen zijn in januari 2019 met een eerste afpersing, jullie betaalden.

De tweede afpersing vond plaats in maart 2019, jullie betaalden niet en uw oom verhuisde (CGVS, p. 14-15).

Sinds dat moment is de bende op zoek naar uw oom. (...)

U verklaart twee incidenten gehad te hebben met de bendeleden (CGVS, p. 12). U slaagt er niet in die aannemelijk te maken. Zo is het opmerkelijk dat bendeleden die naar uw oom op zoek zijn tijdens de beide incidenten zeiden dat ze u niet opnieuw wilden zien (CGVS, p. 12 en 19) terwijl ze eigenlijk informatie nodig hebben die u bezit en geld van uw familie willen. Daarover zegt u, wat het tweede incident betreft: "Wel, het probleem is dat zij mij op dat moment wilden vermoorden om er zo voor te zorgen dat mijn oom meer geld zou betalen en meer schrik zou hebben. Gelukkig heeft god mij geholpen door die mensen te sturen. Hun bedoeling was meer schrik te veroorzaken bij mijn oom door mij te vermoorden (CGVS, p. 23)." Uw verklaringen over dat tweede incident kunnen die veronderstelling niet aannemelijk maken.

Op het moment van de incidenten hebben jullie de bendeleden al maanden geen afpersingsgeld meer betaald. De eerste keer vragen ze u enkel waar uw oom is en zeggen ze u daar niet meer terug te komen (CGVS, p. 12). De tweede keer laten ze u uiteindelijk gaan en zeggen ze u opnieuw dat ze u daar niet meer willen zien (CGVS, p. 19). In de berichten die naar uw oom gestuurd werden, bedreigen ze hem en zijn familie met de dood (CGVS, p. 15), u bent tijdens het tweede incident persoonlijk met de dood bedreigd (CGVS, p. 23). De bende wordt al maanden niet betaald, dat zij u dan tot twee maal toe vinden maar eigenlijk niets ondernemen is niet geloofwaardig en strookt niet met uw verklaringen en met informatie over de werking van de bendes waarover het Commissariaat beschikt.

(...)

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst, die staan hier niet ter discussie. U legt screenshots voor van de dreigberichten die uw oom ontvangen heeft en de klacht die hij daarvoor indiende. De authenticiteit daarvan kan niet bewezen worden. Bovendien dienen documenten een geloofwaardig relaas te ondersteunen en kunnen zij geen ongeloofwaardig relaas herstellen. U legt daarnaast enkele documenten voor van de zaak van uw oom, een verkoopvergunning, een attest, een inschrijving en een uittreksel uit het handelsregister. Die documenten dienen ter staving van het bestaan van de zaak. Dat staat niet onmiddellijk ter discussie. Uw studentenkaart, de voorgelegde nieuwsartikelen en de verblijfspapieren van uw familie in het Verenigd Koninkrijk zijn niet relevant.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf*

in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Volgens verzoeker behoort hij, onder verwijzing naar UNHCR “*Principes directeurs sur la protection internationale: L'appartenance à un certain groupe social dans le cadre de l'article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au Statut des réfugiés*” van 8 juli 2008, de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from El Salvador*” van 15 maart 2016, de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 15 juli 2019 en het statuut van het UNHCR volgens “*Algemene Vergadering van de Verenigde Naties*” van 14 december 1950 als handelaar en als persoon die zich tegen het gezag van een bende heeft verzet wel degelijk tot een sociale groep in de zin van de Conventie van Genève.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift betoogt, kan zijn hoedanigheid als handelaar of als persoon die zich tegen het gezag van een bende heeft verzet op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from El Salvador*” van 15 maart 2016, blijkt immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (“*Depending on the specific circumstances of the case [...]*”).

Gelet op wat volgt slaagt verzoeker er hoe dan ook niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

De vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte is van wanneer zijn oom de zaak oprichtte, maakt wel degelijk dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

De Raad acht het evenzeer niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte is van de datum of minstens een indicatie kan geven van de maand of periode, waarin deze zaak werd opgericht. Bovendien legt verzoeker ter staving van zijn asielrelaas een uittreksel uit het handelsregister met betrekking tot deze zaak neer.

Verzoeker geeft in het verzoekschrift duidelijk te kennen dat de zaak werd opgericht in maart 2018, doch kon tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen desbetreffend geen enkele specifiekere indicatie geven. Ook stelt hij dat hij er ging werken in november 2018, zijnde aldus zelfs binnen het jaar na oprichting.

In het verzoekschrift tracht hij zijn rol binnen de zaak te minimaliseren door te wijzen op het feit dat hij zich slechts bezig hield met het spuiten van auto's en het brengen van auto's naar de klant en geenszins met administratieve taken. Verzoeker gaat er aan voorbij dat het de zaak van zijn oom was, dat er enkel familie van de oom in de zaak werkte en dat verzoeker ingevolge het bestaan van deze zaak problemen kende, voor zijn leven vreesde en zelfs het land diende te ontvluchten.

De Raad acht het in de voormelde omstandigheden dan ook niet geloofwaardig dat verzoeker niet bij machte is aan te geven dat deze zaak in maart 2018 werd opgestart.

Ook uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nauw betrokken was met de zaak, zelfs met de oprichting. Het volgende werd opgetekend:

“Wat voor pand was dat, wat deed uw oom?”

Het was een pand voor voertuigen. Wij verkochten voertuigen, hertelden ze en verkochten ze dan opnieuw.

Wanneer is uw oom daar mee begonnen?

Ja, die ruimte was het begin van onze kleine zaak. Wij verkochten auto's knapten ze op en verkochten ze. Dat was onze zaak, het kopen en verkopen van auto's.(...)

Wanneer zijn jullie begonnen met die zaak?

In 2018

Wanneer ongeveer?

Nee, dat herinner ik mij niet meer.

Wisten jullie op voorhand dat een pand openen in dat gebied voor problemen kon zorgen?

Ja.

Kan u dat meer uitleggen?

Het was een groot pand, groot voor het soort werk dat we deden. We konden het goedkoop huren. Er was ook een carwash, die konden we dan gebruiken om de auto's te wassen nadat we ze hadden opgeknapt. Om dan te verkopen aan klanten.

Maar, u zei dat jullie wisten dat daar een pand openen voor problemen kon zorgen, kan u dat meer verklaren?

Ja, toen wij het openden zijn er verschillende maanden overgegaan zonder dat wij problemen hadden. De plaats waar het gelegen is staat te midden van de twee bendes, het is zowel van de MS maar eigenlijk meer van de 18. Wij wisten dat dat voor problemen zou zorgen. Jammer genoeg zijn er bedreigingen gekomen. Altijd via de telefoon, nooit in persoon.” (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, 9).

Uit deze verklaringen blijkt dan ook dat hij nauw betrokken was met de zaak en zelfs met de oprichting. Hieruit blijkt dat wanneer er specifiek gevraagd werd naar de activiteit van verzoekers oom, verzoeker een antwoord geeft waarbij hij zichzelf tot de zaak rekent. Hij blijft in zijn antwoorden herhaaldelijk spreken over “wij”, hoewel er in eerste instantie enkel gevraagd werd naar de oom van verzoeker en spreekt zelfs over “onze zaak”. Wanneer er vragen werden gesteld met betrekking tot de oprichting, geeft hij geen enkele nuancering, maar antwoordt hij alsof hij ook bij de oprichting van de zaak aanwezig en betrokken was. Hij stelt zelfs uitdrukkelijk “toen wij het openden”, en gaf zelf specifiek aan dat zij, waartoe hij blijkens zijn verklaringen ook zichzelf rekent, zich bewust waren van de problemen die zich ingevolge de opening van een dergelijke zaak konden stellen. Het argument in het verzoekschrift dat hij niet aanwezig was bij de opening staat hiermee dan ook in schril contrast.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zijn middelbare school afmaakte en zelfs universitaire studies aanvatte, waardoor het vermeende profiel van onwetende arbeider, die zich niet met de administratieve kant van de zaak bezighield of geen enkele kennis heeft over het ontstaan van de zaak, niet geheel opgaat te meer verzoeker in een kleine familiezaak werkte, waardoor in de gegeven omstandigheden wel degelijk dergelijke essentiële kennis kon worden verwacht. Bovendien wordt opgemerkt dat wanneer verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud de vraag wordt gesteld waarom de verkoopvergunning al verlopen was in februari 2018, verzoeker kan duiden dat dit de eerste verkoopvergunning was en dat zij nadien nog een andere hebben verkregen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11) Ook stelde verzoeker dat zij huur en de leverancier moesten betalen, maar ook een bedrijf dat de auto's bracht en voegt hieraan toe dat zij veel schulden hadden en weinig winst (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18, 19). Hieruit blijkt dan ook dat verzoeker toch wel enige administratieve kennis bezit over de oprichting van de zaak en zelfs van de financiële situatie.

Daarnaast kon de Raad vaststellen dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat hij bij zijn oom gedurende een jaar heeft gewerkt (Verklaring DVZ vraag 12), terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots aangaf daar slechts van november 2018 tot mei 2019 te hebben gewerkt, zijnde een half jaar (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10).

Zoals gesteld situeert verzoeker de oprichting van de zaak van zijn oom nu in maart 2018. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de verkoopvergunning volgens verzoeker in februari 2018 verloopt (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Het valt moeilijk in te zien op welke wijze een verkoopvergunning al zou kunnen verlopen zijn, nog voor de zaak officieel is opgestart.

De zaak van verzoekers oom raakt de kern van verzoekers asielrelaas en zijn beweerde nood aan internationale bescherming, waardoor de voorgaande frappante vaststellingen leiden tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over het gegeven of zij voor de opening van de zaak hadden verwacht dat de mogelijkheid tot afpersing bestond.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt het volgende:

“Wisten jullie op voorhand dat een pand openen in dat gebied voor problemen kon zorgen?

Ja.

Kan u dat meer uitleggen?

Het was een groot pand, groot voor het soort werk dat we deden. We konden het goedkoop huren. Er was ook een carwash, die konden we dan gebruiken om de auto's te wassen nadat we ze hadden opgeknapt. Om dan te verkopen aan klanten.

Maar, u zei dat jullie wisten dat daar een pand openen voor problemen kon zorgen, kan u dat meer verklaren?

Ja, toen wij het openden zijn er verschillende maanden overgegaan zonder dat wij problemen hadden. De plaats waar het gelegen is staat te midden van de twee bendes, het is zowel van de MS maar eigenlijk meer van de 18. Wij wisten niet dat dat voor problemen zou zorgen. Jammer genoeg zijn er bedreigingen gekomen. Altijd via de telefoon, nooit in persoon.”(Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, 9) (eigen onderlijning).

“Toen jullie de zaak opstarten, was het dan te verwachten dat jullie afgeperst zouden worden?

Nee.

Jullie hebben daar niet over gesproken?

Nee, het was onze eerste zaak.

Jullie hadden geen weet van andere zaken die afgeperst werden door de bendes?

Nee.” (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14) (eigen onderlijning).

“Jullie doen een zaak open, gezien de omstandigheden in EL Salvador is het verwachten dat jullie afgeperst zullen worden. Hoe komt het dat jullie dat niet verwachtten?

Het was de eerste keer dat wij een zaak hadden. De maanden gingen voorbij en alles was rustig. Voor ons was het een kleine investering om vooruit te geraken en voor mij om mijn studies te betalen. De mareros hebben geen oog voor de noden van de mensen, zij willen snel geld. Ze denken niet over ons en onze familie, ze vragen geld zonder belang te hechten aan het feit dat wij misschien schulden hebben. We waren gewoon rustig aan het werk, we hadden niet verwacht dat ze ons lastig zouden vallen.

Het gebeurt toch vaak in El Salvador dat zaken afgeperst worden, jullie hadden niet verwacht dat het jullie kon gebeuren?

Wij hadden dat niet verwacht. Sommige zaken betalen die afpersing omdat zij veel geld hebben, wij waren net begonnen en moesten ons pand betalen, we moesten de leverancier betalen. Er was een bedrijf, Ranza, dat we moesten betalen om de auto's te brengen. We hadden veel schulden en maar weinig winst.” (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18, 19) (eigen onderlijning).

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker aan het begin van het onderhoud nog te kennen gaf dat zij op voorhand wisten dat het openen van een pand daar een probleem zou kunnen geven en situeerde hij het pand “tussen twee bendes”, om vervolgens herhaaldelijk te beweren dat zij niet hadden verwacht ooit te zullen worden afgeperst.

Dit betreft niet alleen een tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen, maar het vervolgens herhaaldelijk volhouden dat zij dit geheel niet hadden verwacht, blijkt volstrekt onaannemelijk te zijn en dit gelet op de

algemene informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat 93 % van de handelszaken afpersingsgeld moeten betalen. Uit verzoekers verklaringen blijkt ook dat hij zich bewust was van de aanwezigheid van bendes rond het handelspand, waardoor verzoeker noch zijn oom niet geheel onwetend konden zijn geweest van de mogelijkheid tot afpersing.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat de verwerende partij geen objectieve informatie geeft over de gemiddelde tijdspanne waarin de afpersing begint na de opening van een handelszaak, gaat hij volledig voorbij aan de concrete vaststelling waaruit genoegzaam is gebleken dat het niet aannemelijk is dat verzoeker of zijn oom zich niet aan de mogelijkheid tot afpersing hadden verwacht. De tijdspanne waarin die afpersing zich zou hebben voorgedaan is ter zake dan ook geheel irrelevant. De Raad ziet niet in op welke wijze de verwerende partij de feiten op subjectieve wijze zou hebben geapprecieerd.

Overigens geeft verzoeker in zijn verklaringen zelf aan dat deze bendes geen rekening houden met iemands financiële situatie, hetgeen opnieuw in schril contrast staat met de andere verklaringen namelijk dat hij de afpersing niet had verwacht omdat sommige zaken die afpersing betalen veel geld hebben en zij nog maar net begonnen waren en veel schulden hadden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18, 19) en dat de bende even had gewacht om hen geld te vragen omdat zij pas gestart waren (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

De algemene argumentatie dat hij bij de oprichting van de zaak niet betrokken was en zeer jong was en op naïeve wijze dacht dat hij beschermd was door zijn oom, doet gelet op wat voorafgaat, hieraan geen afbreuk.

Deze vaststellingen maken evenzeer dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker ook over de twee ontmoetingen die hij met bendeleden heeft gehad, onaannemelijke verklaringen aflegt. Zo verklaarde verzoeker dat de bendeleden bij de beide ontmoetingen hem hebben gezegd hem niet meer te willen zien (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, 19).

Niettegenstaande verzoeker in het verzoekschrift betwist dat hij verklaard heeft dat ze ook bij de tweede ontmoeting hadden gezegd hem niet meer te willen zien, kan verwezen worden naar pagina 19 van de notities van het persoonlijk onderhoud, zoals duidelijk aangegeven staat in de bestreden beslissing, waar hij wel degelijk te kennen gaf dat de bendeleden hadden gezegd dat ze hem niet opnieuw wilden zien.

Wanneer hem tijdens het onderhoud wordt gevraagd waarom deze bendeleden zouden zeggen dat ze hem niet meer willen zien terwijl zij juist geld en informatie van hem willen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23), hetgeen zijn aanwezigheid impliceert, komt verzoeker niet verder dan de stelling dat ze hem op dat moment wilden vermoorden om er zo voor te zorgen dat zijn oom meer geld zou betalen en meer schrik zou hebben (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23). Een dergelijk antwoord kan geenszins een valabele verklaring vormen voor het gegeven dat zij tijdens beide ontmoetingen hebben gesteld dat zij verzoeker niet meer willen zien. De uitdrukking iemand niet meer willen zien in de door verzoeker geschetste context, kan niet zonder meer gelijkgesteld worden met iemand willen vermoorden of bedreigen. Waar verzoeker in het verzoekschrift louter aanvoert dat de verwerende partij de bedreigingen te letterlijk neemt en dat de uitlatingen een manier zijn om hem te bedreigen en te intimideren, kan hij dan ook niet overtuigen, noch deze vaststelling in een ander daglicht stellen.

De Raad acht ook het door verzoeker geschetste gedrag van de bende niet geloofwaardig. Op het moment van de ontmoetingen werd al maanden geen afpersingsgeld meer betaald. Tijdens de eerste ontmoeting wordt er vervolgens enkel gevraagd waar verzoekers oom is en zeggen ze verzoeker daar niet meer te willen zien en tijdens de tweede ontmoeting vragen ze opnieuw waar verzoekers oom, bedreigen ze hem met de dood, laten ze verzoeker uiteindelijk gaan en zeggen ze opnieuw dat ze hem daar niet meer willen zien (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). In de berichten die naar verzoekers oom gestuurd werden, bedreigen ze hem en zijn familie met de dood (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15).

In het licht van de geschetste omstandigheden en de algemene informatie over de werking van dergelijke bendes in het administratief dossier, acht de Raad het evenmin aannemelijk dat de bende die al maanden niet betaald werd verzoeker tot tweemaal toe vindt en vervolgens niets onderneemt.

Waar verzoeker in het verzoekschrift het handelen van de bende tracht te verklaren door erop te wijzen dat zij hem niet welwillend hebben willen laten gaan, maar ertoe gedwongen werden door de omstandigheden van het moment, overtuigen zij niet.

Uit verzoekers verklaringen blijken opnieuw tegenstrijdigheden. Zo werd het volgende opgetekend:

“Op 12 mei was er een tweede incident. Wat werd er precies gezegd?

Ik kwam uit de supermarkt met twee tassen, toen zag ik twee mannen. Zij hadden de kappen van hun sweater op, ze omhelsden mij aan mijn schouder alsof we vrienden waren. De eerste zei dat ik moest zwijgen en niets moest zeggen, de andere richtte een wapen op mij. Hij vroeg waar mijn oom was en zei dat ik moest antwoorden. Ik zei dat ik het niet wist. Hij bleef aandringen, hij zei dat ze me zouden meenemen naar een centrum waar veel mensen waren om me te slaan tot ik dood was. Daarna zouden ze me in zwarte zak afleveren bij mijn moeder thuis. Toen ik met hen was had ik schrik. Waar ze me naartoe hadden gebracht was een feest bezig, daar waren veel mensen. Ze moeten gedacht hebben dat die mij zouden helpen, ze hebben mij losgelaten en zeiden dat ze mij niet opnieuw wilden zien. Ik ben gaan lopen en nam een mototaxi.

Ze hebben u eerste ergens mee naartoe genomen?

Nee, ik was aan het wachten op een mototaxi toen zij kwamen en mij omhelsde, ze vroegen op hun vragen te antwoorden, dan zijn we op weg gegaan en wilden ze mij meenemen naar een andere plaats. Daar was een feest aan de gang, ze hebben me laten gaan en zeiden dat ze me daar niet meer wilden zien. Ik ben weggelopen en nam een mototaxi naar het huis van mijn vriendin.

(...)

Zijn jullie samen ergens naartoe gewandeld of vond het hele incident daar plaats?

Wel, aan de supermarkt stond ik te wachten op de mototaxi. Toen ik op hun vragen niet wilde antwoorden namen ze mij mee aan mijn schouders, zoals vriendin dat doen. We wandelden een minuut of twee. Toen kwamen er veel mensen en hebben ze me losgelaten.

Waarom denkt u dat zij u hebben losgelaten en niet naar elders meegenomen?

Zij hebben mij meegenomen naar een andere plek, maar misschien was het omdat we door die straat moesten om daar te geraken. Misschien was het daardoor, omdat er zoveel mensen waren in die straat. Het is een mirakel, volgens mij heeft god mij geholpen door daar mensen te zetten, dat is de reden dat ze mij hebben losgelaten en de reden dat ik een nieuwe kans kreeg” (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19) (eigen onderlijning).

Vooreerst is het tegenstrijdig dat de bendeleden hem eerst zeiden dat ze hem zouden meenemen naar een plaats waar veel mensen zijn om hem daar dood te slaan om vervolgens de aanwezigheid van deze mensen aan te voeren als reden waarom hij werd vrijgelaten. Het argument dat de bendeleden hem niet welwillend hebben laten gaan, maar ertoe gedwongen werden door de omstandigheden en gefrustreerd waren in hun doel om verzoeker naar een geïsoleerde plaats te brengen, komt hiermee reeds op losse schroeven te staan.

Ook de beweringen dat zij moesten opletten voor de eventuele aanwezigheid van de politie, dat zij deden alsof zij verzoeker omhelsden, hem het wapen discreet lieten zien en verzochten om niet te roepen en verzoeker in een menigte gemakkelijker de aandacht kon trekken en zij zelf het risico liepen om zelf opgepakt te worden waardoor ze hem lieten gaan, zijn niets meer dan algemene *post factum* verklaringen, die geenszins van aard zijn om de gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen.

Indien het zoals verzoeker wil laten uitschijnen de bedoeling was geweest om hem naar een geïsoleerde plaats te brengen, kan niet worden ingezien waarom zij verzoeker te voet meenamen naar een plaats waar een feest aan de gang is, waar veel mensen waren en dat zich op twee minuten wandelafstand bevond.

De stelling dat de bendeleden van plan waren om verzoeker te vermoorden, vindt dan ook geen grondslag in verzoekers eigen verklaringen.

Gelet op het geheel van ongeloofwaardige, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen kan de Raad geen enkel geloof hechten aan het door verzoeker naar voor gebrachte asielrelaas inzake de problemen met de bende ingevolge zijn tewerkstelling in de zaak van zijn oom.

Verzoeker laat bij aanvang van het verzoekschrift gelden dat zijn partner bij haar verzoek om internationale bescherming heeft verklaard dat zij na zijn vertrek uit El Salvador, benaderd werd door

een bendelid die haar vroeg waar verzoeker zich bevond. Verzoeker legt verder uit dat het bendelid toen een wapen tevoorschijn hield en vroeg om hem te volgen, dat een taxi hen opwachtte en dat zijn vriendin op miraculeuze wijze kon ontsnappen en besloot het land te verlaten. Voorts voert verzoeker aan dat dit een nieuw element is waarmee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing.

Dergelijke verklaringen zijn echter geënt op een asielrelaas dat volstrekt ongeloofwaardig wordt geacht, waardoor het niet kan volstaan om de nood aan internationale bescherming in verzoekers hoofde aan te tonen.

Verzoeker geeft in het verzoekschrift aan dat zijn partner na de vlucht ook in België op 15 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoeker gaf verzoeker te kennen dat zijn vriendin beneden op hem zat te wachten, en dat zij is vertrokken omwille van verzoekers problemen, waarbij hij aangeeft dat hij niet wist dat zijn problemen een invloed zouden hebben op haar. Wanneer vervolgens verder wordt gevraagd welke invloed dit heeft gehad, komt verzoeker niet verder dan dat de bende hen samen heeft gezien toen hij nog in El Salvador was en ze haar beginnen vragen stellen zijn toen hij in België was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Wat later tijdens het onderhoud stelt verzoeker in antwoord op de stelling dat zijn vriendin ook werd benaderd door de bende, dat er een kerel op haar is afgekomen, die haar heeft bedreigd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22).

Indien verzoekers vriendin, zoals hij thans beweert in het verzoekschrift, onder bedreiging van een wapen door een bendelid werd meegenomen, en op miraculeuze wijze kon ontsnappen, kon wel degelijk worden verwacht dat hij van dergelijke drieste werkwijze en miraculeuze ontsnapping melding zou maken tijdens het persoonlijk onderhoud gezien hem meermaals de kans werd gegeven, *quod non*, hetgeen opnieuw de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bevestigt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij over een risicoprofiel beschikt als persoon die als handelaar zich heeft verzet tegen het gezag van de mareros, merkt de Raad op dat uit hetgeen voorafgaat reeds is gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij gedurende zijn verblijf in El Salvador problemen heeft gekend omwille van het feit dat hij niet zou hebben meegewerkt met een bende. De loutere verwijzing naar een risicoprofiel of landeninformatie die geen betrekking heeft op zijn persoon kan niet volstaan om aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade heeft bij een terugkeer naar El Salvador. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade immers *in concreto* aannemelijk te maken, doch hij brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat hij werd gevisieerd of vervolgd of dat dit het geval zal zijn bij een terugkeer naar El Salvador. Overigens wordt opgemerkt dat hoewel verzoeker zich hier plots wel als een handelaar bestempelt, die omwille van deze hoedanigheid alleen al een risicoprofiel heeft, terwijl hij eerder in het verzoekschrift nog te kennen gaf dat hij slechts een arbeider was in de zaak van zijn oom, die zich niet bezighield met de administratieve kant van de zaak.

Waar verzoeker nog wijst op het risicoprofiel als jongeman die riskeert het doelwit te zijn van rekrutering of vervolgingsakten vanwege mareros, merkt de Raad op dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter zijn profiel als jongeman zou volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar El Salvador zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging dan ook *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Verzoeker haalt immers geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan het profiel van jongere gelinkte problemen aan. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud daarenboven op geen enkel moment een vrees voor vervolging omwille van zijn profiel als jongere geponeerd. Verzoeker maakt dan ook niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van diens profiel als jongere het risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Op basis van het geheel der beschikbare landeninformatie, kan verder niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de

eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van deze vrees geen gewag heeft gemaakt in de loop van de administratieve procedure.

Verzoekers verblijf in België voor de duur van zijn asielprocedure resulteert als dusdanig niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst. Het geheel van verzoekers individuele omstandigheden en de situatie in El Salvador, laat niet toe te besluiten dat verzoeker concreet aannemelijk maakt dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

De door verzoeker toegevoegde landeninformatie kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade, nu verzoeker in gebreke blijft deze *in concreto* aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Waar verzoeker nog aanvoert dat *in casu*, op basis van het gewijzigde beleid van de commissaris-generaal en de ongewijzigde veiligheidssituatie in El Salvador, een brede toepassing van het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Er wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoekers, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Hoewel de subjectieve vrees van verzoeker dient te worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst, doet dit geen afbreuk aan het feit dat verzoeker zijn persoonlijke vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk dient te maken. Verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke. Hij toont met de loutere verwijzing naar de situatie in zijn land van herkomst niet aan dat hij voldoen aan de voorwaarden om de toepassing van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet te genieten. Uit niets blijkt bovendien dat hij niet in staat zou zijn om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geloofwaardige, coherente, consistente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten. Een theoretische toelichting over het “*voordeel van de twijfel*”, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld (aanwezig in het rechtsplegingsdossier), wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF